

VERONIKA DARNEL

KARMÍNOVÝ
ÚSVIT

● ■ pointa

Copyright © Veronika Darnel, 2026
Obálka © Veronika Darnel, Zuzi Maat, 2026

ISBN 978-80-267-5207-3

Každému, kdo se někdy cítil ztracený.

*Ať ti tahle kniha připomene,
že i ta nejdelší cesta může vést domů.*

*A že někdy stačí jediné rozhodnutí,
aby začal úplně nový příběh.*

ZIMA

Rozhodnutí

Jsem nesmírně vděčná, že jsem ještě nikdy nezabila člověka. Pro upíry totiž lidé znamenají jen dvě věci – buď hrozbu, nebo jídlo. Naštěstí jsem neklesla tak hluboko, abych si místo srnky ulovila k obědu malé dítě.

Dnešek dopadl dobře, pomyslela jsem si, jakmile jsem ze své kořisti vysála poslední kapku krve. Úleva se mi rozlila celým tělem, teplá a okamžitá, jako když se z mrazu konečně přesunete do tepla.

Tu srnku jsem našla, když se procházela opuštěnou galerií. Dříve tu jistě bývalo čisto a úhledně, ale po Velké válce si veškerou civilizaci přivlastnila příroda. Z krásy lidské architektury zbyly jen kostry porostlé mechem a břečťanem. Říká se jim Sektor smrti.

Na zdi visely obrazy vybledlé barvy pokryté prachem. Uprostřed sálu stála mramorová mapa Kontinentu. Někdo ji sem vytesal do kamene, patrně ve víře, že vydrží věčně.

Přejela jsem prstem po reliéfu. Cítila jsem pod bříškem prstu vyvýšená písmenka – názvy míst, z nichž většina dávno přestala existovat.

Na východě se nacházela Ronea. Při pohledu na ni mě píchlo u srdce, jako by se mi otvíraly staré rány. Odtamtud jsme s mámou po válce utekly.

Abych odehnala trpké vzpomínky, přejela jsem prstem dál, na západ.

Eldorie. Tam jsme s mámou měly namířeno. Země, která nám slibovala azyl.

Měly.

Slíbila jsem jí, že v té cestě budu pokračovat i bez ní. Jenže pak se do mého života připlctl Alex. Vloupal se do něj ve chvíli, kdy jsem byla na dně, a už rok je tím jediným, koho na světě mám.

Byl to rok plný kompromisů. Alex mi po mámině smrti zachránil rozum, ale já mu za to zaplatila vlastním snem. Strach, že opět zůstanu úplně sama, mě ochromil. Uvěřila jsem mu, že tyhle trosky jsou naším jediným bezpečným přístavem. Jenže Eldorie pro mě není jen cíl na mapě – je to slib. A tenhle rok v ruinách mě začínal pálit víc než žízeň, která se nedá utišit ani tou nejčerstvější krví.

„Ani ses se mnou nerozdělila,“ ozval se za mými zády.

Otočila jsem se k němu a starostlivě zkontrolovala jeho nedávná zranění. Předevčírem jsem ho našla, jak leží mezi popelnicemi s ošklivou tržnou ránou na stehně. Popral se s medvědem, kterého chtěl ulovit, a přecenil své síly. Kdyby byl člověk, ještě týdně by se z postele ani nehnul – naše upířská krev ale funguje jinak. Stačilo pár hodin a maso se začalo samo scelovat. Teď už byla rána skoro zahojená.

Zhluboka jsem se nadechla. „Co tvoje noha?“

„Možná tě to překvapí, ale je v pohodě.“ Ušklíbl se a udělal pár jistých kroků.

„To je dobře,“ pousmála jsem se. Takže by byl schopný pokračovat se mnou na západ.

Chvíli jsme na sebe mlčky hleděli. Ticho mezi námi bylo takřka hmatatelné.

Pak Alex zavrtěl hlavou. „Ne. To si děláš srandu.“

Nakrčila jsem čelo.

„Chceš do Eldorie.“

„Možná?“ pokrčila jsem rameny.

„Nechci se tě dotknout, ale upřímně,“ podíval se na mě vyčítavě, „co ti tady chybí?“

Pootevřela jsem ústa a hledala správná slova.

„Nejde o to, co mi chybí,“ zavrtěla jsem hlavou. „Nemůžeme tu přece žít věčně.“

„Proč ne? Zvířat je tu dost.“

„Právě že není,“ odsekla jsem. „Každý den chodíme–“

Ani mě nenechal domluvit. „Na přežití to stačí.“

Zaskřípala jsem zuby. Nemám ráda, když mi skáče do řeči.
„Každý den chodíme spát s větší a větší úzíní,“ zvýšila jsem hlas, abych mohla dopovědět větu. „V Eldorii tohle všechno skončí.“

Udiveně zvedl obočí. „Aha. Hodně zajímavý názor.“

Svraštila jsem čelo. *Copak mu to nedochází?*

Alex si založil ruce na prsou a nevěřicně na mě zíral. Chvilí mlčel – takové to nepříjemné mlčení, které říká víc než slova. Jeho pohled byl iritující.

Zmátl mě. „Co děláš?“

„Čekám, až z tebe něco vypadne.“

Nedělej ze mě hlupáka, Alexi, propálila jsem ho očima. „V Eldorii by bylo všechno lepší.“

„Tyhle kecý máš od mámy, vid?“ Hlas měl plochý, bez emocí. A právě proto to bolelo víc.

„Tři dny jsme nepili.“ Přešla jsem to bez komentáře. „Korist každým dnem mizí. Za ten rok se Sektor smrti změnil – zima je delší, zvěře ubývá. Musíme odejít.“

Choval se, jako by mě neslyšel. Jako by mezi námi stála několikametrová zeď. „Poslyš, já chápu, že na tebe tvoje máma měla vliv. Ale ona byla člověk. A navíc – už je mrtvá.“

„Tohle jsi mi připomínat nemusel.“ Zatnula jsem zuby, až mi v čelisti luplo. Ale pamatovala jsem si i druhou stranu. To, jak celý den seděl vedle mě bez jediného slova, dokud jsem nepřestala plakat. Alex byl takový. Uměl ubližovat i léčit.

„Hele, Keiko, mně se tady líbí,“ pohodil rukama. „Máme tu všechno. Co víc bys chtěla?“

Pohled na něj mě bolel. To, že mi pomohl z depresí, mi teď připadalo jako smyčka kolem krku. Jestli ho nedokážu přesvědčit, budu se muset rozhodnout mezi ním a vlastním životem. A já se neplánovala nechat pohřbít zaživa jen kvůli jeho tvrdohlavosti.

S povzdechem jsem se na něj podívala. „Proč se tak bojíš změň?“

O krok ustoupil. Málem zakopl o spadlý trám za sebou.
„Já? Bát se změn? Děláš si srandu.“

„Nedělám,“ pousmála jsem se. „Bojíš se.“

„Ne.“

„Bojíš se, Alexi,“ prohloubila jsem náš oční kontakt.

„Ne.“ Svěsil hlavu a frustrovaně nakopl kus obrazového rámu. „Tohle mi říkáš proto, abys zastínila fakt, že jsi prostě zešílela.“

„Zešílela?“

„Přesně tak. Musím ti snad připomínat, že většina obyvatel Eldorie jsou lidé? Víš, jaká zvěrstva nám dělávali za války?“

Samozřejmě že ano. Věděla jsem, že naše rychlost proti lidským zbraním nic neznamenal. Lidé nebyli silnější, ale byli vynalézaví. Máma mi vyprávěla o speciálních jednotkách s uspávacími šipkami, o zbraních zbavujících nás nadpřirozených schopností. Jakmile nás dostali do pastí, naše síla byla k ničemu.

Pak nás přivazovali ke kůlům a čekali, až nás slunce spálí zaživa.

Nehty jsem si zaryla do dlaní, jen abych myšlenku zaplašila.

„Válka skončila,“ polkla jsem nasucho. Uhnula jsem před paprskem, který se ke mně prodrál dírou ve stropě. „Nechci do konce svého života jen přežívat. Chci žít. Doopravdy žít.“

„Naivko,“ vysmál se mi.

Krev mi v žilách pulzovala rychleji. Naše srdce nebije přirozeně, ale je poháněno magickou silou. „Ty tady opravdu chceš strávit tisíce let?“

Alex na mě zíral a já v jeho očích viděla stejný strach, který jsem cítila po mámině smrti. Byl to sice jen rok, co jsme se znali, ale v Sektoru se čas počítá jinak. Každý společný hovor u ohně nahrazoval desetiletí přátelství. Věděla jsem to. A přesto...

„Musíme do civilizace, Alexi.“

„Proti civilizaci nic nemám,“ uznal. Než vymyslel další argument, chvíli hypnotizoval obrazy na stěně. „Problémem jsou lidé. Nemají nás rádi.“

Všimla jsem si, jak se mu prodlužují špičáky.

Pro jistotu jsem zaujala obranný postoj, ale zachovávala chladnou hlavu. „Udělali ti lidé něco?“

Měla jsem pocit, že Alex v minulosti zažil cosi, co mi tají. *Co mu provedli?*

„Nedal bych jim šanci mi ublížit.“ Uchechtl se. Svými tesáky by mi teď mohl bez problémů prokousnout hrdlo. „Jsou slabí.“

„Proč mi o sobě nikdy nic neříkáš?“ změnila jsem téma, aby nepoznal, jak mě jeho tesáky rozhodily. „Co se stalo předtím, než jsme se setkali?“

„Nic ti do toho není,“ odsekl.

„Já ti o sobě řekla všechno.“

„Tvůj problém.“

„Půjďme do Eldorie,“ trvala jsem na svém.

Než jsem se nadála, byl u mě a pevně mě rukou držel pod bradou. Zalapala jsem po dechu.

„Ne,“ zašeptal. „Jestli tam chceš, běž si sama. Já zůstanu tady.“

Neuhýbala jsem pohledem. Srdce se mi sevřelo. *V tomhle se asi neshodneme.* „Jak chceš.“

„Dávám ti šanci jedna ku tisíci, že se ti tam podaří dostat.“

V tu chvíli se Alex zarazil a já se konečně mohla nadechnout. Jeho sevření povolilo. Oba jsme moc dobře věděli proč.

Krev.

Její vůně zaplnila celou místnost dřív, než jsem ji stačila zaregistrovat. Touha po ní přišla okamžitě. Horní špičáky se mi instinktivně protáhly.

S Alexem jsme oknem sledovali zraněného kance, jak kulhá před galerií.

„Ten je můj,“ procedil Alex mezi zuby.

Nehodlala jsem mu bránit. Já už dnes pila.

Alex se zneviditelnil – stačila mu na to vteřina a stal se pro mě jen poloprůhlednou siluetou kmitající mezi ruinami. Zneviditelnění ovládají všichni upíři. Díky němu můžeme chodit na slunce, aniž bychom se spálili, ale ve chvílích jako tahle mi připomínalo jen to, jak snadno může někdo zmizet z tvého života.

Měla jsem jen dvě možnosti. Buď zůstanu s Alexem, nebo odejdu do Eldorie a opustím jedinou osobu, která mi zbyla.

Něco ve mně vědělo, co přijde. Dnes jsme si oba možná našli kořist – ale co zítra? Za měsíc? Nebude lepší žít v jistotě civilizace než v jistotě pomalu nastupující záhuby?

V Eldorii je to prý jiné. Máma mi slibovala, že tamní systém přidělů je přísný, ale spravedlivý. Prý tam mají obrovské laboratoře, kde z magických rostlin a živin pěstují náhražku – krev, která nikdy nedojde a kvůli které nemusí zemřít ani srnka, ani člověk.

Přejela jsem prsty po reliéfu mapy. Z té propasti kilometrů, jež mě dříve děsila svou rozlehlostí, zbýval už jen nepatrný zlomek. Šest set kilometrů. Poslední úsek cesty z pekla.

Dotkla jsem se díla a před očima se mi začal promítat můj život. Vzpomínky přišly bez varování, jako vždy.

Také jste zažili dny, které byste si nejraději vymazali z paměti? Já jich měla spoustu. Teď však nebyl čas ani na vzpomínky, ani na bolest.

Dostanu se do Eldorie.

Ne pro mámu. Pro sebe.